Mindig másokért

Beszélgetés egy képviselőnővel

— Bodó Istvánné képviselőé a szó — jelentette be a magas emelvényről az országgyűlés elnöke, s a félkörben húzódó padsorok egyikében magas, vékony asszony állt fel. Minden szempár reá szegeződött — Kádár, Münnich elvtárs is feléje fordult. Figyelték, miről beszél Csongrád megye, a szegedi járás képviselője.

A tápéi réten nevelkedett, ma már kétgyermekes családanya, s a járási nőtanács titkára. A gyermekvédelem kérdéseit, az ifjúsági munkásszállások hiányát fejtegette magabiztosan, elemzően, különösen kiemelve azt, hogy mi lesz az állami gondozásból kikerülő 18 évesekkel. A beszéd részleteit a rádió sugározta világszerte, közölték a lapok, terjedelmesen megjelent a Dél-Magyarországban. .

Így készül egy beszéd

Most velem szemben ül az érdekes arcú, megnyerő mosolyú asszony. Azzal kezdjük a beszélgetést, miképpen készült a legutóbbi parlamenti felszólalására?

— Korábbi története van annak — mondja. — Már képviselő voltam, amikor meghallottam, hogy egy lány dissziálni akart. Persze elfogták és később találkoztam vele Szegeden, segítettünk az elhelyezkedésében. Amikor beszélgettem vele, elmondotta, hogy tanácstalan volt, miután kikerült az állami gondozásból: ez a példa ösztönzött arra, hogy a kérdéssel részletesen foglalkozzam. Lacsán Mihályné képviselőtársammal együtt vizsgáltuk a körülményeket, jártam adatokért a Művelődésügyi Minisztériumban, a Fóti Gyermekvárosban, s aztán egy hétig írtam a felszólalásomat.

— Van-e már valamilyen utóhatása a beszédének?

— Biztos vagyok abban, hogy fél év, vagy egy esztendő múlva, ha a felvetett kérdésekkel kapcsolatosan jelenik meg valamilyen rendelkezés, akkor abban az én gondolataim is benne lesznek gyakorlati megoldás formájában. Viszont helyileg máris érezhető valami. Valószínűleg létesítenek Szegeden egy női munkásszállást, erről már szó esett. Azonkívül a legutóbbi országgyűlés óta több levelet kaptam szegedi lányoktól. Valamennyien arról írtak, hogy milyen mostoha körülmények között laknak albérletben, szinte műszakonként egymással cserélik az ágyat magas összegért. Sajnos, jó része nem írta meg címét, pedig nem ártana megvizsgálni az ilyen albérleti viszonyokat. Különben levelükben írták, nagyon köszönik, hogy felszólaltam érdekükben.

Találkozás a választókkal

— Sok munkája van egy képviselőnek? — vetem közbe Elmosolyodik, váratlanul éri a kérdés, de határozottan válaszol.

— Úgy különválasztva, mint képviselőnek, nem megerőltető. Azonban az egész ember összes elfoglaltsága a mértékadó. Csak annyi időt tudok erre fordítani, amennyi jut. A parlamenti ülés előtt Forráskúton, Domaszéken tartottam képviselői beszámolót. Azóta többek között már Zsombón is, fogadóórát Forráskúton. Az egyik érdekesebb intézni valóm volt a tápéi Tiszatáj Termelőszövetkezet kérésének teljesítése. Sikerült szereznem számukra olcsón kiselejtezett pontonokat, összesen hatot. Ezekből két szivattyúházat tartó pontont építenek és a Tiszán hasznosítják: különböző helyeken szivattyúzzák a vizet öntözéshez.

— Tervem, hogy sorra járom a hét községemet, találkozom választóimmal. Különben a munkám olyan, hogy állandóan az emberek között vagyok. Mint a nőtanács titkára, főleg asszonyi dolgokkal foglalkozok, no meg családi problémákkal.

És odahaza?

— Bizonyára otthon is akad elfoglaltsága?

Hát igen. Van két gyermekem, 13 éves fiú és 8 éves leány, plusz egy idős nagymama. Beosztjuk a munkát a férjemmel. Úgy csináljuk, hogy valamelyikünk este 6 órakor mindig hazamegy. Ez elengedhetetlen, szükség van reánk otthon is. A fiam már önálló, begyújt, tanul. Én hajnalban, vagy este főzök, de ha nem bírok, akkor a férjem teszi. Vasárnaponként »önállóan« mosok — mosógéppel. Mint sok más asszony.

— Azért valamilyen szórakozásra mégis jut idő?

— Nagyritkán. Nem megy, hiába. Amikor Pesten vagyok, még jobban eljutok a színházba, de itthon csak néha járunk moziba is. Azonban igyekszünk jobban beosztani időnket. Lehet, hogy az idén elmegyek üdülni. Életemben először. Eddig még nem sikerült. Egyszer voltam a Balatonon, nem is olyan nagyon régen, akkor láttam meg először a magyar tengert. A fiamat látogattam meg Badacsonytomajban, azelőtt a tápéi réten kívül nem jutottam el sehova. Már asszony voltam, amikor először ültem vonatra. És amikor a kis Péterhez elmentem, csodálkozva néztem a vidéket, s megkérdeztem tőle: ugye szép? Ő vállat vont, s közönyösen mondta: igen.

Ezért nem fogyhatunk ki a türelemből, úgy kell nevelnünk gyermekeinket, hogy ne legyenek közömbösek a jó iránt, hanem érezzék a lehetőségeket, örüljenek neki. Hiszen azért dolgozunk mindannyian, választópolgárok és képviselők, hogy majd az ő felnőtt korukban sokkal boldogabb legyen.

Markovits Tibor

TIBIKE ÉS A TÖBBIEK...

Erős, egészséges emberek lesznek a koraszülöttek

Látogatás a szegedi gyermekklinikán

A szirénázó mentőautó hirtelen fékezett a szegedi gyermekklinika előtt. Az ápoló kis dobozzal kezében rohant fel a lépcsőn. A portás kérdezés nélkül hagyta futni az érkezőt, hiszen jól tudta, emberéletről van szó.

Gyakori látvány a klinikán, hogy kosárba, dobozba bebugyolált emberpalántákkal sietnek a koraszülöttek osztályára.

Testsúly 600 gramm

Újabb kis lakó érkezett. Az osztályvezető orvos és azután az ápolónők mind a jövevény fogadásához siettek. Nagy a csodálkozás. A mérleg nyelve pontosan 600 grammnál áll meg. S a kórlapra kerül T. Tibor meglepően kicsi súlya.

A modern tudomány Tibike és a hozzá hasonló apró emberpalánták megmentésére produkálta az inkubátort. Ez a csodálatos szerkezet állandó, megfelelő hőmérsékletű, párás levegőt, az anyai test védettségét biztosítja a koraszülötteknek, akik kényelmesen mozoghatnak a gépezetben.

Tibit is az inkubátor üvegfala védi a külvilágtól. Az adatok megállapítása után tudományos elmezés következik. Hogyan kell ápolni, gondozni a hatvandekás emberkét? Tibi első adagja két gramm anyatej. Az adagolás, főként azonban az etetés, gondot jelent. Vékony gumicső segítségével juttatják a parányi emberi szervezetbe az éltető anyatejet.

Életben maradnak

Mennyi féltés, mennyi izgalom. Egy félrenyelt félcsepp —, s vége az életnek. Megkezdődik az orvosok, ápolók küzdelme az életért. Tibikét meg kell menteni. Várja otthon családja, életéért rettegő édesanyja, apja, két nagy testvére.

A koraszülötteket kezelő osztály örömei közé tartozik Tibor egy-kétgrammos súlygyarapodása. Kórlapján több száz szám jelzi az emberke erősödését. Elérkezett a nagy nap: Tibor elhagyhatja az inkubátort. És jelenleg a csecsemőosztály egyik legelevenebb lakója. Héthónapos — háromkilós. Tibor életben maradt.

Az intézet vezetője a klinika gyermekének nevezi Tibort, és valóban az. Életét anyja után az orvosoknak, féltő ápolónőknek köszönheti. Tibi hálás ezért, már megismeri orvosát, ápolóját, és amennyi erejéből futja: mosolyog, nevet.

Tibi csak egy a sok száz közül. Tavaly 320 koraszülöttet ápoltak, gondoztak a klinikán. Nemcsak a szegedi női klinikáról, hanem az ország távoli kórházaiból, szülészeti otthonaiból szállítják ide a koraszülötteket. A gyermekgyógyászat ugyanis koraszülöttnek tekinti a 2500 grammnál kisebb súllyal született gyermekeket. A koraszülötteket ápoló osztály statisztikája szerint a nagy többség ezer-kétezer gramm közötti súllyal születtek, s ezek az aprócska emberkék a gondos ápolás eredményeként életben maradnak, szépen fejlődnek.

Nevető gyermekek

Az osztály orvosai elmondták, hogy a koraszülött gyermekek nagy többsége háromnégyéves koráig »utóléri« azokat a gyermekeket, akik időre, megfelelő testsúllyal születtek. Ezt fényesen bizonyítják a koraszülöttek osztályának előszobájában elhelyezett, nevető gyermekeket ábrázoló fényképek is. A hálás szülők küldik ezeket az orvosoknak és ápolónőknek.

V. István, T. Ilona, J. Anikó, V. Tamás és a többiek, akik most a hófehér ágyacskában pihennek a koraszülöttek osztályán, erős, egészséges emberek lesznek. S nem felejthetik el sem ők, sem szüleik, hogy életüket a szegedi gyermekklinika orvosainak, ápolónőinek köszönhetik.

Horváth Lászlóné

Kórmegállapító műszer – fák számára

Jurij Kasiro szverdlovszki biológus olyan műszert szerkesztett, amellyel pillanatok alatt megállapítható, egészséges-e valamely fa, vagy sem. A tudós megállapította, hogy a fa rostjainak elektromos ellenállása pontosan jelzi a fa állapotát. Az egészséges fa hánčsa az áramot jól vezeti, a beteg fa hánčsának áramvezető képessége viszont lényegesen csökkent. A diagnózishoz kis elektródokkal át kell szúrni a kéreg alatti réteget és zárni az áramkört: a hánčs elektromos ellenállása rögtön jelzi, hogy milyen állapotban van a fa.

A műszer súlya 1 kilogramm. Áramforrásul zseblámpaelem szolgál. Háromnégy kis elem az egész nyári időnyre elegendő.

Nyugdíj — az Ismeretlen Katona özvegyének

Egy amerikai újságíró kísérletképpen feltűnő helyen rövid felhívást tett közzé lapjában: »Még 24 óra áll rendelkezésére, hogy jót tegyen! Küldjön azonnal egy dollárt...« és következett a bankszámla megjelölése. A felhívásra 438 dollárt utaltak át a megjelölt bankszámlára, általában a következő megjegyzéssel: »Reménlem, még nem késő«.

Egy másik New York-i újságíró, kollégájától kedvet kapva, ismét kipróbálta az emberek hiszékenységét. Kérdést intézett az olvasókhoz, nem lenne-e már időszerű állami nyugdíjat folyósítani az Ismeretlen Katona özvegyének. A következő napon 768 levelet kapott, melyben a levélírók egyhangúlag helyeslik az ötletet.

Űrhajósok kosztját készítik Pizenben

A pizeni Higiéniai Intézetben űrhajósok számára tudományosan összeállított táplálékot állítanak elő. A táplálékban őrölt gyümölcsök, zöldfélék, élesztő, sajtfehérje és kakaópor biztosítja az összes szükséges tápanyagokat. A Csehszlovák Űrhajózási Társaság és a Légi-Orvosi Intézet is érdeklődik az újfajta »étel-kompozíció« iránt.

A rádió harca a televízió ellen

Miután a televízió egyre inkább háttérbe szorítja a rádiót, az Egyesült Államokban bevezették az úgynevezett »optikai rádiótechnika« alkalmazását. A rádió tetején egy táncosnőfigurát helyeznek el, amely a hangszóró hangjainak hatására »működik«. Amíg a rádiót elzárva tartják, a táncosnő csendesen várakozik a készülék tetején. A rádió bekapcsolásakor, amennyiben éppen prózai előadás folyik, a hangok a táncosnő száján keresztül jutnak el a hallgatóhoz. Zenei adás esetén a táncosnő a zene ütemére táncolni kezd.

Innen – onnan

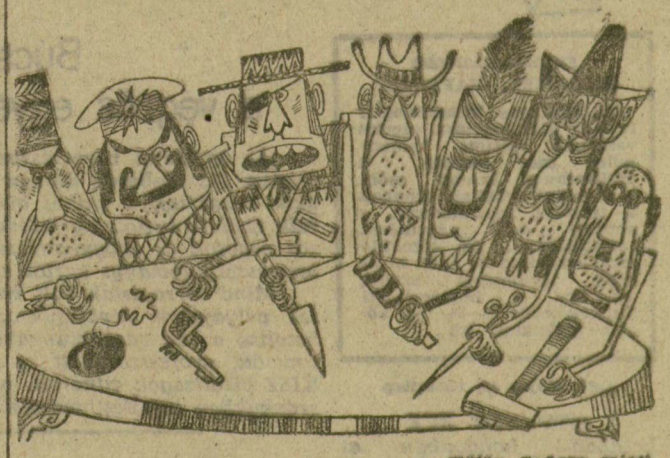

(Fülöp György rajza)

Valahol Dél-Amerikában: Aki még nem volt elnök, az tartsa fel a kezét!

(Mészáros András rajza)

— Esküszöm, nem komolyan kívántam, de már két és fél órája beszélt...

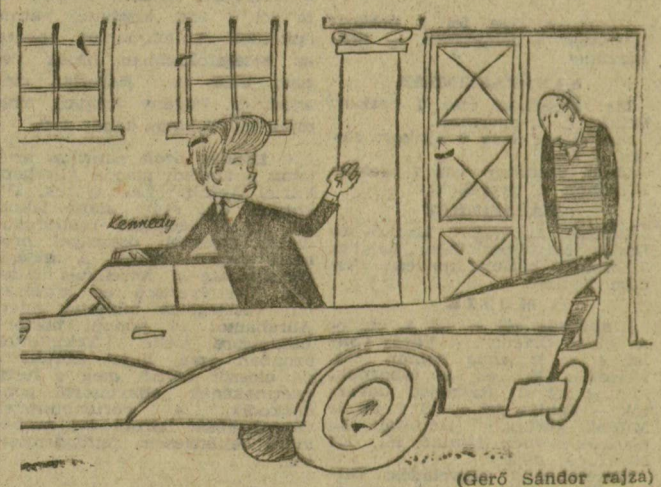

(Gerő Sándor rajza)

— Ha keresnek a leszerelési ügyben, mondják meg, hogy elmentem robbantani!!!

— Nem szeretem ezt a borbélyt, nagyon szőrszálhasogató...

Az egyik legkülönösebb archívumunk

Százezer méter hosszúságú műsor a rádió hangmúzeumának polcain

A Magyar Rádió Bródy Sándor utcai stúdió termei, szerkesztőségi szobái mellett húzódik meg egyik legkülönösebb archívumunk, a hangmúzeum. A mindössze egy teremből álló múzeum polcain körülbelül száz kilométer hosszúságú »műsort« őriznek; azoknak a híres, vagy hírhedt embereknek hangszalagra rögzített hangjait, akik az elmúlt évtizedek művészi, politikai, társadalmi életének közismert alakjai voltak.

A gyűjtemény legidősebb darabja 1915-ből származik: I. Ferenc József császár sehönbrunni beszéde, amelyet az akkori ismert legmodernebb gramofonon örökítettek meg, s a régi lemezről magnetofonszalagra játszották át.

A hírhedt hangok tárának későbbi évekből származó darabjai is nagyszámban megtalálhatók a múzeum polcain. Izelítőül érdemes az archívumban őrzött néhány — ma már szerencsére műsorra nem hallható — hangtulajdonosát felsorolni. Magnószalagokon »tárolják« egyebek között Hindenburg, Frigyes főherceg, V. György, Hitler, Horthy és Szálasi különböző alkalmakkor mondott beszédeit, illetve beszédrészleteit. A gyűjteményben helyet kapott a nürnbergi háborús bűnösök perének egyik részlete is, amely a történelemnek talán legszégyenletesebb szavait örökítette meg. A felvétel ugyanis a pernek azokat a perceit idézi, amikor a milliók haláláért felelős gyilkosok kijelentik: nem érzik magukat bűnösöknek...

A különleges múzeumban egyébként rendszeresen »restaurálják« a hangrégiségeket. Viaszlemezekről, régi gramofonlemezekről, filmkópiákról Agfa-magnetofonszalagra játszották át az ominózus hangokat, a magnószalagok azonban bizonyos idő után »elfáradnak«, megöregszenek. Ezért a múzeum darabjait öt-hat évenként a régiekről új tekercsre játsszák át. Így az évtizedes hangok semmit sem vesztenek egykori színükből, jellemző tónusukból.